

ČINI I VREĆE ZA SPAVANJE

Sara Mlinovski

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Sarah Mlynowski

SPELLS & SLEEPING BAGS

Copyright © 2007 by Sarah Mlynowski

Jacket illustration and hand-lettering copyright © 2007 by

Robin Zingone

Translation Copyright © 2008 za srpsko izdanje, LAGUNA

Devojkama iz barake 9

Neka sila triliona bude sa:

Vendi Lođom, mojom izuzetnom i sjajnom urednicom. Lorom Dejl, najboljom urednicom koju jedna devojkica može da ima. S Beverli Horovic, Melani Čang, Čipom Gibsonom, Izabel Voren-Linč, Tamar Švarc, Kenijem Holkombom, Adrijen Vejntraub i Dženifer Blek, kao i s ostatkom neverovatnog tima *Random haus knjiga za decu* na njihovom predanom radu. Sa Gejl Brasel, najboljim izdavačem u gradu. S *übertalentovanim* umetnikom Robinom Cingoneom. Sa Lisi Kalamaro i svima iz *Storefront pictures*.

S Prajpstajnskim kampom, čarobnim i obožavanim kampom, gde sam provodila leta – hvala najboljem direktoru dečjih kampova na svetu, Roniju Brejvermanu. Posebno zahvaljujem Melani Fefergrad, kao i Somer, Kristini, Samari, Elisi, Brajanu, Spajku, Ronitu i Semu i Džesu zato što su mi pomogli da se prisetim kako smo se tamo provodili.

Mojoj mami Elisi Ambrouz, koja uvek mora sve prva da pročita, Lindi Kernin i Džes Braun na njihovim uvek odličnim savetima. Mojoj najvećoj obožavateljki, Everi Karmajkl.

Ekipi s kojom se družim kod automata za hladnu vodu (poznatoj i kao drugi pisci koji mi pomažu da odugovlačim): Alison Pejs, Kristin Harmel, Melisi Senat, Lorin Majraki, I. Lokhart, Karol Metjuz, Farin Džekobs i svima s *MySpacea*.

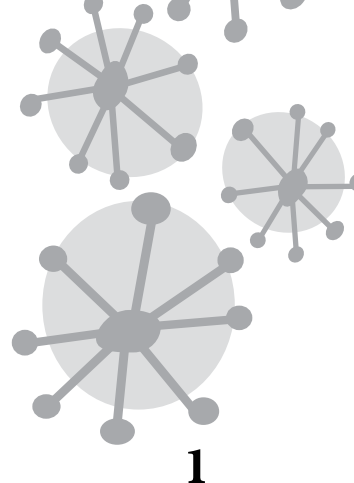
Mojoj sestri Avivi za nepresušnu inspiraciju.

Mojoj prijateljici Boni Alto koja me smiruje.

Tati, Luizi, Robertu, Babi, Viki, Džonu, Džen, Darenu, Geriju, Džes i Robinu na trajnoj ljubavi i podršci.

Zahvaljujem Tod(ić)u, na svemu.

ČINI I VREĆE
ZA SPAVANJE

1

UKRCAVAJTE SE!

Nekako mi se čini da moj ranac za kampovanje ne bi trebalo da lebdi nad pločnikom u Petoj aveniji. Uh. Bacam se neprijetno (naročito) za crvenim kaišem na rancu pa ga spuštam pored nogu.

He, he.

Majka, koja je srećom prezauzeta razgledanjem autobusa iz kampa poređanih duž ulice pa ne vidi kako kršim pravila, pita: „Znate li kojim idete?“

„Znamo, mama“, kaže moja sestra i prevrće očima. „Umemo da čitamo. Obe smo u istom autobusu. Na tabli piše 'Devojčice od sedmog do devetog razreda', a pošto tu spadamo i nas dve, idemo tamo. Nažalost.“

Majri nije baš srećna zbog toga što je šalju na sedam nedelja u kamp na jezeru Vud, u Adirondaku. Mnogo više bi volela da ostane u gradu pa da leto provede onako kako se njoj sviđa – pomažući beskućnike. To joj je trenutna preokupacija. Na njenu nesreću, o beskućnicima ne može da se brine u letnjem kampu punom razmažene bogate dece. To su njene reči, nisu moje. Ja sam baš srećna što ću provesti leto s razmaženom bogatom decom. Ne, stanite. Ovo nije zvučalo kako treba.

Htela sam da kažem kako sam baš srećna što idemo u kamp zato što sam ovih dana baš srećna kad *bilo šta* radim. Topim se od sreće. Tako sam srećna da bih skakala po kaučima kao da su trambuline.

Otkud to? Otud što sam najzad postala veštica!

Ne, nisam zla ili mrzovoljna *veštica*. Ne vučem sestru za kosu niti kidam glave njenim Barbikama. (Nije baš da i dalje imamo Barbike. Okej, dobro de. Ne igram se s njima. Da, stoje u kesi na dnu mog plakara pa ih ponekad izvadim, tek da vidim kako su, ali to je sve, majke mi.) Imam moći, kao Hermiona i Sabrina. Kao moja sestra. I kao mama.

U februaru smo saznali da mi je sestra veštica. Mama, koja je izabrala da proživi čitav život kao veštica koja ne praktikuje magiju, nikad nam nije spominjala ovu naslednu crtu nadajući se da će nekako sposobnosti koje ona ima preskočiti njenu decu. Neko vreme je delovalo kao da će se meni to i desiti. Ali ne, moći me nisu mimoišle. Obe smo veštice. Veštice koje pucketaju prstima, lete na metli, bacaju čini. To! I pošto sam sada veštica, ništa što bi moglo da se desi ovoga leta ne može da rasprši moj mehurić veličanstvene sreće. Mislim, hej? Konačno imam čarobne moći! Mogu da stvorim što god hoću. Još tašnica? Čiribu. Ukusnija hrana? Čiriba. Prijatelji? Abrakadabra! Ne, verovatno neću koristiti magiju za potencijalne prijatelje, pošto je bacanje čini na žive ljude moralno nepodobno. Ali bih mogla da hoću.

Zašto? Zato što sam veštica!

Ali čak i ako *niko* iz moje barake ovog leta ne bude hteo da se druži sa mnom – ne vidim zbog čega bi se to desilo, pošto niko od njih ne ide sa mnom u školu, pa samim tim i ne zna za moje dosadašnje društvene zavrzlake (u početku smo malo divljale i bile neodgovorne s Majrinim moćima) – baš me briga.

Zašto? Zato što sam veštica!

Čak i ako se ovog leta Raf ne zaljubi u mene – da, Raf Kosravi, najslađi dečko u mom razredu i, trebalo bi ovo da napomenem, ljubav mog života, biće takođe na jezeru Vud – pa šta? On će biti na gubitku.

Zašto? Zato što sam veštica!

Okej, ovo je čista laž. Ne onaj deo o vešticama (ura!), nego deo o Rafu. Veoma mi je stalo da se on zaljubi u mene. Ali već shvatate poentu.

Sujeta mi je otežala za nekoliko stotina kilograma otkad sam, na maturskoj večeri prošlog meseca, otkrila svoje moći. Mama i sestra su, naravno, oduševljene zbog mene. Oduševljene su zbog toga što sam srećna – i oduševljene zbog toga što više neće morati da slušaju moju kuknjavu zašto i ja nemam moći.

Prvih nedelju dana posle mature nisam mogla da odolim da ne bacam čini na sve na šta naletim. Svetla. Televizor. Majrine stvari. „Ja to radim, ja to radim!“, klicala sam oduševljeno dok sam podizala u vazduh njen jastuk.

U tom trenutku u sobu je ušla mama i rekla mi da se malo primirim s magijom. „Ako želiš da ideš u kamp, moraš da obećaš da ćeš se uzdržavati.“

„Naravno“, rekla sam. „Ali provali ovo! Skroz sam ušla u fazon!“

S obzirom na to da moja mama poprilično jadno stoji kada je reč o praćenju trendova, morala sam da joj razjasnim. „Vladam tehnikom. Veštinom. Stilom.“

„Shvatila sam“, rekla je, i izašla iz sobe. I upravo tada je jastuk eksplodirao. Perje i Majrina roze jastučnica su se razleteli po celoj sobi kao konfete. „Izvini“, zacvilela sam.

„Kraj igre!“, Majri je vrisnula čučajući uza zid.

„Majušna nezgoda“, izgovorila sam nevino. „Nemoj da kažeš mami.“ Nisam želela da joj dam ikakav povod da me zadrži kod kuće i daleko od Rafa.

Nego, gde li je on? Propinjem se na vrhove prstiju i čkiljim prvo po krcatoj ulici, a zatim prema Centralnom parku. Ovih šest parkiranih autobusa bi trebalo da pokupe sve kampere s Menhetna, ali nažalost, Raf izgleda nije jedan od njih. Znam da će biti među kamperima na jezeru Vud ovog leta. Rekao mi je da se prijavio. Ionako ide tamo već godinama. Pa gde je onda sad?

Međutim, ima ovde dosta drugih slatkih momaka. Nije da ja gledam. O ne, moje srce pripada Rafu.

Biiip! Biiip! Biiip!

Ovaj grad je tako bučan. A i podnevno sunce baš žeže pa svi kao da se osećaju nelagodno i deluju preznojeno. Za razliku od Majri, ja jedva čekam da odem s ovog užasno zagađenog ostrva po imenu Menhetn. Zbogom, školo, podzemna železnice i oblakoderi. Zdravo, leto, ulje za sunčanje i vreće za spavanje!

Mama me steže u zagrljaj. „Vas dve ćete zajedno sedeti, je l' tako?“

„Da, mama, sedećemo zajedno“, uveravam je ispod njenog levog pazuha. Bolje bi joj bilo da mi ne upropasti bez greške namazanu maskaru ili savršeno ispeglanu kosu. Trebalo mi je oko pola sata da sredim ovaj okean na glavi kako bi izgledao ravno, i ovo je verovatno jedini put do kraja leta kad mi kosa neće biti valovita. Kupila sam jednu od onih ultrapopularnih presa za kosu koja je, moram priznati, učinila da mi kosa deluje ravnije i od trotoara na kom upravo stojimo. Ali bez obzira koliko je molila (pričamo o pravom preklinjanju na kolenima), moja iritirajuća majka, koja je ubeđena da ću spaliti ne samo svoju baraku već čitav kamp, zabranila mi je da nosim presu sa sobom. Prethodni mesec je provela u opasnoj paranoji da ću nam spaliti stan, a svaki put kad bih izašla iz sobe bez svoje raščupane krune na glavi, ona bi utrčala da vidi da li sam isključila presu iz struje.

Stvarno ne vidim u čemu je njen problem. Samo sam je jednom ostavila uključenu.

Okej, dva puta, ali ipak, nijednom nisam napravila požar.

Čekaj malo. Zašto li se ja brinem? Ako mi se kosa ukovrdža, mogu jednostavno da je ispravim čarolijom. Ha! Prese za kosu su za obične smrtnike. Ja sam veštica. Nadmoćna, veličanstvena veštica.

Užas. Moj glupi ranac se opet izdiže. Zašto to radi? Odvojim se od mame da ga uhvatim, i ovog puta ga prebacim preko levog ramena kako bi ostao tu gde je. Krišom se okrećem ka uličnoj vrevi da bih se uverila da niko nije video ovu nezgodu s izdizanjem.

Jok. Ne vidim da se ljudi zbunjeno češu po glavi ili u šoku hvataju vazduh. Fju.

Leks, mamin novi dečko, dolazi pošto je našao mesto za parkiranje i uzima mamu za ruku. Otkako su počeli da izlaze, njih dvoje su nerazdvojni. Kad god ih vidim, oni se ili drže za ruke, ili su nežno zagledani jedno drugom u oči, ili se...

„Fuj“, kaže Majri. „Možete li prestati da se cmaćete u javnosti? Dobiću morsknu bolest.“

„Autobusku bolest“, kažem ja, i zakikoćem se. E, to bi baš ostavilo prvi utisak. Ipak, u potpunosti razumem svoju sestru. Od njihovog silnog cmakanja pripadne ti muka. I da, mama i Leks se ljube. Baš ovde. Nasred ulice.

Oni se stalno ljube. Ljube se u kuhinji, kada misle da ih ne vidimo. U restoranu, kada zaborave da sedimo preko puta njih. Na Petoj aveniji, između Osamdeset četvrte i Osamdeset pete, dok nas prate u kamp. Nisu to odvratni poljupci otvorenim ustima, nego sitna ljubavna kljuckanja, koja su pravi blam. Mislim, stvarno. Trudim se da ne primetim kako ih ovde-onde deca i poneki turista gledaju i prave grimase. To je jedan od glavnih razloga što sam molila tatu i pomajku da nas

ne prate. Ako mene to izbezumljuje, zamislite koliko bi tek tatu istripovalo. Drugi razlog je taj što bi mama onda morala da priča sa Dženifer, tata bi morao da se upozna s Leksom, a iskreno, ideja o njih četvoro na istom kontinentu, a kamoli na istoj ulici, budi u meni želju da se pokrijem preko glave. Traume razvoda, je li?

Mama se kikoće. Otkad se smuvala s Leksom (Matorcem Leksom, kako ga Majri i ja tajno zovemo, jer ima oko sto godina – okej, verovatno samo pedeset – i zato što su mu one čupave obrve i preostalih osam dlaka na glavi sede), stalno se kikoće. „Majri“, kaže, i dalje držeći Leksa za ruku, „pazićeš na sestru tokom leta, važi?“

„Hej!“ Je l' normalno da mama traži od Majri, koja je dve godine mlađa od mene, da me pazi? Mislim da nije.

„Hoću da budem sigurna da će ti pomoći da paziš na svoju“, zatim spušta glas, „Glindu.“

Je l' Glinda neka lutka? Barbika koju sam navalila da ponesem na kampovanje, uprkos riziku da će me ismejati zbog moje detinjaste vezanosti?

Nije.

Glinda je mamina nova tajna reč za magiju. I da, preuzela je to ime od dobre veštice iz *Čarobnjaka iz Oza*.

„Obećavam, mama“, ubeđujem je ja, „biću oprezna sa svojom Glindom.“

Leks gleda u mamu, pa u mene. On očigledno nema predstavu ko je ta Glinda i zašto treba toliko da pazim na nju. Iako su postali veoma bliski, mama mu još nije rekla svoju skrivenu, mračnu tajnu. Ali s obzirom na to da ni tati nikad nije rekla, ne bih se baš kladila da će da se otvori pred novim muškarcem u svom životu.

Ona provlači izgrickane nokte slobodne ruke kroz kratku, ofarbanu kosu. „Molim te, nemoj je koristiti ako baš ne moraš.“

Šta god.

„Lepo se provedite, devojke“, kaže Leks, stisnuvši nas obe za rame. Iako svaki dan provodi s mamom, još nije dostigao nivo potencijalnog očuha koji grli ćerke. Ma koliko on bio fin, nismo u fazonu da odjednom počnemo da grlimo nekog starca.

Dobro, nije *toliko* star. Ali jeste prilično star.

„Lekse, pazi nam mamu“, kažem ja dok hvatam Majri za zglob ruke. „Hajdemo!“

„Nego šta ću“, odgovara on. „Lepo se provedite i ne zaboravite da pišete!“

„Hoćemo!“, pevušim dok se polako približavam autobusu. Vreme je da se krene na put!

Mama ima snužden izraz lica. „Ćao, devojke. Volim vas.“

„I mi tebe!“, kažemo Majri i ja uglas i uranjamo u još jedan grupni (bez Leksa) zagrljaj.

„Nedostajaćete mi“, kaže mama, drhturavim glasom.

Jao. Oh, ne. Svrab u očima! Svrab u očima! Ne, ne, nemoj...

„I ti ćeš nama nedostajati“, izgovori Majri pa brizne u plač.

Šmrc. Suze će skroz da mi upropaste maskaru, da mi se sliju niz obraze i vrat, da mi ufrćaju kosu.

„Ime?“, pita me devojka koja gricka hemijsku olovku i stoji ispred predvorja moje sreće, to jest na vratima autobusa. Kratak plavi konjski rep viri joj iz kačketa Metsa, a žvaće kraj one hemijske kao da je pereca.

„Rejčel Vajnstajn.“

Žvać, žvać. „Koji razred si sad završila?“

„Prvi“, kažem ja ponosno. Krećem u drugi srednje. Kako sam matora. Još malo pa ću da maturiram. Gotovo sam na fakultetu. Skoro sam *odrasla*. Već vidim sebe kako vozim

auto, imam decu i šaljem ih u kamp. Gospodebože, kako je to slatko! I moja deca će ići u isti kamp kao i ja! U isti kamp u koji ja idem ako me ova žvakačica olovki pusti u autobus.

„Ti si onda najstariji Lav.“

Grrr? „Okej.“

Zagrabila je još jedan zalogaj hemijske i ona joj je eksplodirala napravivši brljotinu plavog mastila po usnama.

„Hm, imaš malo mastila na licu“, kažem joj ja.

Ona dodirne lice, a zatim se zagleda u lepljivu plavu smesu na prstima. „Mrzim kad mi se ovo desi“, kaže uz uzdah. Precrtava moje ime i ponovo uzdiše. „Ja sam Dženis, vođa vaše grupe.“

Nemam predstavu šta je vođa grupe, ali očigledno je stresan položaj. „Zdravo, vođo grupe Dženis“, odgovaram.

Ona proučava blokče, zatim još jednom uzdiše. „Bićeš u baraci četrnaest. A ti si?“, pita Majri.

Dok se Majri predstavlja, ja preskačem tri stepenika i ulazim u autobus u kome je nepodnošljivo vruće. Zadnja sedišta su puna tinejdžerki koje se znoje i ćaskaju, i koje prekidaju svu priču istog časa kada me ugledaju. Grupno me odmere od glave do pete – mada ne vidim zašto, budući da sve nosimo iste, obavezne, svetlobraon pamučne majice Kampa jezera Vud i šortseve koji idu uz njih – pa nastavlja ju razgovor.

Naravno, prvo sam se zgrozila na ideju da nosim bilo kakvu uniformu, ali ove i nisu tako loše. Malo dosadne, ali ne i užasne. Na majici piše Kamp jezera Vud slovima u obliku balona bele i narandžaste boje, a ispod toga je slika dečaka i devojčice u kanuu. Na šortsevima samo piše Kamp jezera Vud preko zadnjice. U svetlucavoj brošuri *Dobro došli u kamp* piše da uniforme treba da nosimo samo danas i za vreme aktivnosti van kampa. Uz brošuru smo dobili i fensi DVD na kom se vide slike blagodatni u kampu (teniski tereni, obala jezera,

atelje i radionica, zatvoreni bazen) dok u pozadini svira muzika koja podstiče kampersko raspoloženje, kao „Time of Your Life“ grupe *Grin Dej* ili „Stay“ od Frenki Veli.

Neka mesta u središnjem delu autobusa su prazna. Tražim mesto gde bih sela s Majri. Hvala bogu da je i ona u ovom autobusu. Zamislite da sam bez nje, i da moram da sedim sama samcita! Celog leta bi me pamtili kao devojku koja je sedela sama jer niko nije hteo da priča s njom. Baš kad sam se spremala da zauzmem slobodno mesto, visoka brineta koja je sedela tri mesta dalje prekida razgovor s dvema devojka iza nje, okreće se i maše ka meni.

Ha? Pogledam iza sebe, da vidim da ovaj pokret nije upućen nekom drugom. Nije, samo sam ja tu. Osim ako nije neka lujka koja maše svima redom. Ili je možda upravo nalakirala nokte pa maše rukom da bi ih osušila?

„Ćao“, kaže devojka i gleda me pravo u oči. „Možeš da sedneš pored mene ako hoćeš.“

Zatečena sam. Devojka je nasmejana i nimalo ne izgleda luzerski. Stepenasto ošišana tamna, kovrdžava kosa vezana joj je u konjski rep, šiške su joj ukosnicama zakačene pozadi, tako da joj je otkrivena glatka koža, bistre oči i širok osmeh. A i prijateljski je nastrojena. „Važi“, kažem ja i spustim se pored nje, na lepljivo kožno sedište, s rancem kod nogu. Savršeno! Majri može da sedne u prazan red preko puta. Biće isto kao da sedimo zajedno... samo što ne sedimo.

„Ja sam Alison“, kaže devojka.

„Rejčel“, odgovaram.

„Trišel i Kristin“, kaže, pokazujući prema dvema devojka iza nas.

„Ćao“, izgovaram, i dalje u neverici zbog sreće koja me je snašla. U autobusu sam trideset sekundi i već sam upoznala troje ljudi! Trišel ima dugu, šatiranu kosu i dosta šminke. Hoću da kažem: podlogu, svetloroze rumenilo, jak krejon

oko usana, i debeo sloj krejona oko očiju. Nadam se da joj se sve to neće istopiti i iscuriti niz lice. Pored nje je Kristin, čije me kratka plava kosa, sićušne crte lica i biserne minduše podsećaju na neku domaćicu iz Konektikata. „U kojoj ste baraci, ljudi?“, pitam ja.

„Petnaest“, odgovaraju Trišel i Kristin uglas. „Ti?“

„Četrnaest.“

„I ja“, kaže Alison uz širok osmeh.

Juhu! Fina devojka, koja me je bez ikakvog razloga pozvala da sednem pored, sa mnom je u baraci!

„Rejčel!“, doziva me sestra. „Našla sam nam mesta ovde napred!“

Okrećem se i vidim Majri kako zauzima sedišta skroz napred. „Ja sedim ovde pozadi, Majr. Pridruži nam se“, kažem joj, i pokazujem na prazno sedište naspram mene.

Umesto da doskakuće do mene – hajde Majri, isprati me – moja mlađa sestra samo pilji u mene. „Radije bih napred, za slučaj da mi bude muka. Manje se trucka.“

Nema šanse da se maknem odavde. „U redu, ja sam ovde pozadi ako ti zatrebam. To mi je mlađa sestra“, objašnjavam svojim novim drugaricama. Novim najboljim drugaricama? Još-malo-pa najboljim drugaricama?

„Pa“, krenem ja, „je l' vam ovo prvo...“

Prekidam videvši plavousnu Dženis, koja je dala znak vozaču da zatvori vrata i sada se nervozno osvrće po autobusu. „Sve ste tu, je l' da?“, zatim prelazi prstom preko svakog od nas prebrojavajući nas u sebi. „U redu, izgleda da ste sve tu. Je l' smo sve spremne?“

„Spremlne smo“, proglašava Trišel.

Dženisine plave usne se razvuku u poluosmeh. „Jesmo li spremne za početak leta?“

Devojke oko mene ciče i aplaudiraju.

„Pa onda, nek ovaj autobus krene!“

Dok se vozač uključuje u saobraćaj, devojke kliču. I meni se kliče, ali ne bih da delujem uvrnuto. Ma, nek ide život. „Jee!“, priključim se ostalima.

Podižem kolena u položaj fetusa i naslanjam donove svojih roze patika na sedište ispred sebe. „Je l' i tebi ovo prvi put?“, pitam svoju novu ZND (zauvek najbolju drugaricu).

„Ma jok“, kaže Alison. „Deveti.“

„Au.“

„Znam. Počela sam da idem sa sedam godina. Moj stariji brat je godinama išao na jezero Vud, pa sam molila roditelje da me puste čim sam napunila dovoljno godina.“

„Da li si bila u početničkom programu? Moja posestra počinje to sledećeg meseca.“

„Ne, to je nešto novo“, upućuje mi širok osmeh. „Pa, kako si ti saznala za jezero Vud?“

Kada sam izlazila s Vilom Kosravijem (nemojte mi zameriti što sam izlazila sa starijim bratom ljubavi svog života; zamerite Majrinoj čaroliji koja je pošla naopako), spomenuo je da će ići na jezero Vud ovog leta, a ja sam to spomenula svojoj pomajci, koja je očajnički želela da provede neko vreme nasamo s tatom i odlučila da bi odlazak u kamp bio savršen za Majri, Prisi (moju posestru) i mene. „Preko nekih iz škole“, odgovorila sam, još uvek nespremna da otvorim dušu. Jeste da je to moja nova ZND, ali znamo se svega deset minuta. „Je l' ti brat i dalje ide u kamp?“

Odmahnula je glavom. „Više ne ide. Sad ima dvadeset tri godine i studira medicinu.“

„To je poprilična razlika u godinama.“

„Polubrat“, objašnjava mi. „Njegov tata se ponovo oženio, mojom mamom.“

Razvod i u ovoj porodici! Imamo nešto zajedničko osim činjenice da smo u istoj baraci!

„Skroz je bezveze što on nije tu. Bio je jedan od vođa. Hej, sestra ti maše“, kaže mi Alison.

Dižem pogled, i zaista, Majri mi mahnito maše. „Šta je bilo?“, doviknem joj.

Dodi ovamo, čitam joj sa usana.

Za pet minuta, pokazujem joj sa uzdignutih pet prstiju, a zatim se okrenem nazad ka Alison: „Izvini.“

„Pa, bilo je super dok je on bio tu. Naša baraka nikad nije upadala u nevolje ni zbog čega. Prošle godine smo pelješili kuhinju, i Ebi, vođa Koala nas je uhvatila, ali ju je moj brat zamolio da nas ne otkuca.“

„Kakva sreća. Čega je tvoj brat bio vođa?“

„Vodene brigade. Plivanje i veslanje.“

Iako me je veslanje zainteresovalo, deo leta vezan za plivanje baš me i nije radovao. Mislim, znam ja da plivam, na neki način, ako računamo rashlađivanje u tatinom bazenu posle sunčanja. A i mogu da zadržim glavu pod vodom minimum šest sekundi. I to je nešto, zar ne? Barem imam dva strava nova kupaća kostima, fensi crno-beli, jednodelni, i seksi narandžasti bikini. Takođe sam ponela i stari rastegljivi mamin jednodelni, koji nameravam da obučem samo kada ne budem imala izbora, jer to mi je kao da delim korišćenu maramicu.

Kako god.

„Sestra opet pokušava da te dozove“, kaže mi Alison. „Je l' joj dobro?“

Svakako hoće da me davi. Davi moj fazon. „Odmah se vraćam“, kažem Alison, a onda pažljivo pređem kroz središnji deo autobusa i sednem na mesto pored Majri.

Ona je poprimila zabrinjavajuću nijansu zelene. „Ne osećam se baš najbolje. Mislim da ću da...“

I tada se ispovala po sebi, sedištu i meni.

Naprasno se čitav autobus utiša. Zatim usledi hor komentara poput: „Užas!“ i „Gadno!“ koji odjekuje duž vozila i menja boju lica moje sestre u jarkocrvenu.

„Jesi li dobro?“, pitam je, ukočena od sramote za obe.

Usne joj se tresu kao da će da zaplače. „Da li bi bilo previše očigledno da nestanem?“, šapuće.

„Da“, odgovaram joj takođe šapatom.

„Oh, ne“, Dženis je dojurila da ispita dimenzije ove nezgode. „Imamo upovraćanog. Zaustavite autobus!“, naređuje vozaču. Vozač silazi s autoputa i staje na benzinskoj pumpi. Obrazi mi gore, ali to nije povezano s vrućinom. Ovo je *nepodnošljiv* blam. Ne mogu da verujem da nam je Majri to priredila.

Dovlačimo se do šugavog ve-cea na benzinskoj pumpi koji miriše na pokvarena jaja. Čim smo zaključale vrata, Majri skida majicu i stavlja je u lavabo.

„Je l' se skida?“, pitam je, svlačeći svoju majicu pa je gurnem pod mlaz. U međuvremenu, proučavam svoj odraz u ogledalu. „Čini li ti se da mi sike rastu?“

Ona podiže pogled s majice koju ispira. „Leva sika ti izgleda veća.“

„Veća od čega?“

Ona se zagleda izbliza. „Od desne.“

Namestim ramena i pogledam se još jednom. Gospode-bože, u pravu je. Sike mi konačno rastu! Ura! Leva mi je nesumnjivo veća nego prošli put kad sam merila (nije da ih često merim, tek na svakih dan ili dva). Oduvek želim veće sike. Mislim, je l' to fer da nosim brus jedinicu, a moja mlađa sestra dvojku? Mislim da nije. Juhu! Ali kako to da nisam ovo otkrila dok sam bila pod tušem? Čekaj malo. „Zašto mi i desna ne raste?“

Majri sleže ramenima. „To se i ja pitam.“

O, bože. Oh, ne. Panika me plavi poput kisele kiše. Baš i ne znam tačno šta je to kisela kiša, znam samo da je nešto loše. „Kako je moguće da jedna sika raste brže od druge? Trebalo bi da rastu istim tempom! Jedna ruka nikad nije duža od druge! Niti jedna noga izraste duža od druge. Niti jedno stopalo...“

„Zapravo, mnogo ljudi ima stopala različite veličine“, kaže Majri i zatrese stopalo u patici kako bi mi slikovito potkrepila priču.

„Ne, ne, ne. Zar ne postoji neka čarolija da ih izjednačimo?“

„Znaš šta je mama rekla o korišćenju čarolija za sike pre izlaska iz puberteta. Stvarno možeš da upropastiš organizam. Tebi su hormoni podivljali i bez toga. Sigurna sam da će uskoro i druga da ti poraste.“

„Ali šta ako ne poraste?“

„Onda ćeš imati sike različitih veličina.“

Čini mi se da ću da zaplačem. „Ali to nije fer!“

„Nije *toliko* veća od ove druge.“

„Da, jeste“, moj život je i zvanično gotov. Mislim, poenta kampa su kupaci kostimi. Ljudi će *videti* moj deformitet.

„Da, ogromna je. Toliko je velika, kao da je stvorenje za sebe. Nazovimo je Melinda.“

Kako samo može da se zeza u vreme ovakve krize? Hmm. „Zašto Melinda?“

„Ne znam. Rimuje se s Glinda?“

„Previše zbunjujuće. Pomešaću ih. Hajde da je zovemo Bobi.“

„Bobi je muško ime.“

„Isprati trend, Majr. Davanje muških imena devojkama je *in* ovih dana.“

„Strava. Promeniću ime u Marej“, kaže Majri i nastavlja da struže majicu, a zatim uzdahne: „Ovo se ne skida. Probaću magiju za čišćenje iz A^2 .“

Majri misli na *Autorizovani i apsolutno referentni priručnik za zapanjujuće čini, zaprepašćujuće napitke i istoriju čarobnih moći od početka vremena*, koji smo mi preimenovala u *Auto-rizovani i Apsolutni* (otuda nam ono A^2). Ja još uvek nemam svoj primerak.

„Stvarno? Aj’ pusti mene da probam“, evo meni prilike da primenim pravu magiju, *odštampanu* magiju, a ne neke pesmice koje sam sama smišljala kad mi dođe nadahnuće.

„Sad? Ali ljudi nas čekaju, a tvoja magija do sad nije bila baš najsigurnija...“

O čemu ona to priča? „Moja magija je sasvim u redu, hvala na pitanju.“

Ona podiže obrvu. „Znači, namerno si dizala ranac dok smo bili na ulici?“

„Ma, umukni. Ajde, samo mi reci kako idu čini.“

„Kako si ti teška“, gundā ona. „Samo stavi mrvicu sapuna na mrlju. Zatim sipaj malo soli u levu ruku. Odvрни toplu vodu drugom rukom, i dok se so spira ponovi tri puta: Neka fleke s ovih haljina nestanu.“

„Majri, nemam kod sebe soli.“

Ona zavuče ruku u svoj ranac i izvadi jednu od onih sićušnih kesica soli iz restorana. „Veštica uvek sa sobom nosi so. To je nešto kao čudesni sastojak.“

Ura! Problem rešen. Skoro rešen. Ne mogu da verujem; uskoro ću baciti svoje prve čini! Naravno, koristila sam svoju sirovu volju gde god sam stigla, ali pošto mi mama još nije uručila moj više nego zasluženi primerak A^2 , još uvek nisam isprobala nijednu postojeću magiju. Nije mi dala ranije da počnem obuku jer je želela da se usredsredim na ispite na kraju godine, a pošto ne mogu da se obučavam u kampu, navaljivala je da sačekam do jeseni, kada će mi stvoriti moj lični primerak knjige. Tako da valjda razumete koliko sam

uzbuđena povodom bacanja ovih čini. To je veoma posebna ceremonija za mene. Nešto kao bar micvah. Bar micvah u ve-ceu na benzinskoj pumpi.

Ruke mi drhte dok mažem sapunom naše majice, a zatim i šortseve koji su i dalje na nama. Onda, nakon što sam otvorila kesicu sa solju, puštam ponovo vodu i izgovaram:

„Neka fleke s ovih haljina nestanu

Neka fleke s ovih haljina nestanu

Neka fleke s ovih haljina nestanu!“

Moć ključa iz dubine moga tela struji mi kroz ruke ka vrhovima prstiju. U prostoriji postaje veoma hladno. A onda odjednom... odeća nam je besprekorno čista! Da! Da, da, da! Čista je i... ofarbana? Ha! Tri boje na našim stvarima su se sjedinile i napravile šare. Čoveče, kako je moja magija kul!

„Oh, ne“, Majri zacvili. „Znala sam da je trebalo sama to da odradim.“

„Iskuliraj, izgledaćemo fenomenalno“, uniforme su znatno manje dosadne ovako. Ljudi će misliti da imamo dodatnih nekoliko kamperskih uniformi u rancu i da smo ekstrakreative.

„Nećemo izgledati. Izgledaćemo kao da nosimo neke psihodelične pidžame. Jaaj! Pogledaj šta ti piše na zadnjici!“

„Šta?“, okrenem se i probam da proučim svoju pozadinu u ogledalu. Umesto da piše Kamp jezera Vud, piše Vamp jeud zeraK. Isto mi piše i na majici. I na Majrinoj. Ups. „Je l' možeš to da središ?“

Čujemo sirenu autobusa.

„Nemamo vremena“, kaže ona panično. „Ne znam ni kako, a i A^2 mi je u torbi. Bar će ljudi biti toliko zauzeti čitanjem natpisa s tvoje majice da neće ni primetiti da su ti grudi različite veličine.“

Super, baš ti hvala.

Kad smo stigle nazad u autobus, Dženis je već pospremila nered i sad deluje nervoznije nego dotad. Sada žvaće sasvim novu, crnu hemijsku. Ako joj i ova eksplodira, izgledaće kao jedna velika modrica.

Pognute glave, Majri se šćućurila na svoje novo sedište u drugom redu. „Molim te, ostani ovde napred, sa mnom?“

Uh. Prvo je to bila panika, zatim topla voda i so, a sada me obliva i osećaj krivice. Kako da napustim sestricu već prvog dana kampovanja? Doduše, tek da budem skroz iskrena prema sebi, kampovanje još nije zvanično počelo, s obzirom na to da nismo još stigli tamo. Ipak, sedam na sedište pored nje. A zatim bacim pogled – tugaljiv pogled – prema svojim novim drugaricama u središnjem delu autobusa.

I autobus ponovo kreće. Ne baš čaroban početak.